Kuuromykkäin Lehti.

N:o 3. Maaliskuulla 1903. 8:s vuosik.

Tilaushinta: 1 mk. 50 p. vuodelta.

Toimittajat: *I. Savolainen.* *K. Reponen.*

Tuhlaaja poika.

Pyhässä Raamatussa (Luuk. ev. 15: 11—32) luemme, että Jeesus kertoi opetuslapsillensa ja muille juutalaisille tuhlaajapojasta. Jeesus sanoi että oli mies. Hänellä oli kaksi poikaa. Nuorempi poika pyysi isältänsä kaikki ne rahat, joita isä aikoi hänelle antaa. Isä antoi pojalle rahat ja poika lähti kauas pois vieraalle maalle. Siellä hän tuhlasi kaikki rahansa ja tuli kovin köyhäksi. Usein sai hän kärsiä nälkääkin ja pyysi silloin saada syödä sitä ruokaa, jota annettiin sioille. Köyhällä pojalla oli kovin ikävää. Silloin muisti hän omaa kotiansa isän luona. Hän muisti kuinka hyvä siellä oli ollut. Hän alkoi ikävöidä isän kotia. Köyhä poika katui, että hän oli lähtenyt pois sieltä. Poika päätti palata sinne takaisin. Hän ajatteli: »minä nousen ja menen isäni luo ja sanon hänelle: »isä, minä olen syntiä tehnyt». Ja tämä köyhä tuhlaajapoika nousi ylös, jätti kaikki ystävänsä ja meni isänsä luo. Isä otti hänet ilolla vastaan ja antoi hänelle kaikki anteeksi ja antoi hänelle uudet

vaatteet ja ruokaa. Isä iloitsi, kun hän oli saanut poikansa takaisin.

Tästä Jeesuksen kertomuksesta voimme oppia hyvin paljo, jos sitä enemmän ajattelemme. Jeesuksen vertaus tuhlaajapojasta on tosi kertomus meistä ihmisistä, sinusta ja minusta. Sinulla ja minulla on rikas taivaallinen Isä, joka runsaasti on antanut meille kalliita lahjoja. Ajattele vaan, eikö Jumala ole antanut meille suuren, kalliin lahjan, kun Hän antoi meille ymmärryksen? Me voimme ymmärtää, kun meille opetetaan Jumalasta, meidän taivaallisesta Isästämme. Me voimme oppia ymmärtämään mikä on hyvä, mikä paha. Kun meille puhutaan Jumalan rakkaudesta meitä kohtaan, niin voimme käsittää sen ja iloita siitä. — Tahi oletko joskus, ystäväni, ajatellut, kuinka suuri lahja on näkösi? Oletko ajatellut, miten onnettomat ovat sokeat, jotka aina elävät pimeydessä? Silmilläsi voit sinä nähdä kaunista luontoa, joka aina on täynnä Jumalan suuria ihmeitä. Kuuromykille on Jumala antanut vielä paremman näön kuin muille, koska heiltä puuttuu kuulo. — Jos sinä joskus olet sairastanut, niin hyvin ymmärrät, miten suuri lahja on terveys. Sitte on Jumala antanut meille kaikille voimaa ja taitoa tehdä jotakin työtä ja se on elämässämme hyvin tarpeellinen ja kallis lahja, sillä se työ, jota voimme tehdä, estää meitä usein tekemästä pahaa ja se antaa meille myöskin jokapäiväisen leipämme. — Suurin, paras ja kalliin lahja jonka Jumala on antanut meille ihmisille, on kuitenkin meidän vapahtajamme, Jumalan oma poika, Jeesus Kristus. Mutta millä tavalla otamme näitä kaikkia lahjoja vastaan?

Olemmeko niistä sydämmestämme kiitollisia ja käytämmekö niitä Isämme iloksi ja kunniaksi? Pysymmekö tämän rakkaan Isämme luona ja tottelemmeko Häntä? Emme sitä tee — emme. Me teemme samalla tavalla kuin tuhlaajapoika teki saatuansa rahansa isältä. Me menemme kauas pois vieraalle maalle ja tuhlaamme kaikki kalliit lahjamme, se on: me unhotamme Jumalan, me unhotamme missä meidän oikea kotimme on ja etsimme vaan maailman iloja ja huveja ja sitä onnea ja tyydytystä, jota mailma voi meille tarjoa. Kaikkia niitä lahjoja, joita Jumalalta saimme, käytämme synnin palvelukseen. Kuinka usein ihminen käyttää ymmärryksensä väärällä tavalla! Varmaan olet sinäkin joskus käyttänyt ajatuskykyäsi päästäksesi valheella pois rangaistuksesta, kun olet tehnyt jotakin pahaa. Samalla tavalla tuhlaamme muitakin Jumalan antamia lahjoja synnin palveluksessa. Monet ihmiset menettävät siten kaikki sekä hengelliset että ruumiilliset voimansa ja joutuvat suureen hätään. Onnellinen on se ihminen, joka silloin samaten kuin tuhlaajapoikakin muistaa Isän kotia, Isän suurta rakkautta ja Isän suurinta lahjaa — Jeesusta! Kun hädässämme kiiruhdamme Jumalan luo, tunnustamme rikoksemme Hänelle ja Jeesuksen nimessä pyydämme Häneltä anteeksi, silloin taivaallinen Isämme myös ottaa meidät ilolle vastaan ja tekee meidät jälleen lapsiksensa puhdistaen sydämiämme. Ei meidän tarvitse pelätä mennä Jumalan luo, sillä Hän sanoo sanassansa: »Joka minun tyköni tulee, häntä minä en heitä ulos». Joh. ev. 6: 37.

— *a.* — *n.*

Kertomus

Helsingin Kuuromykkäinyhdistyksen toiminnasta työvuonna 1902.

Annettu tammik. 25 p:nä 1903 pidettyyn kokoukseen.

Jatkoa viime numeroon.

Yhdistyksen kauvan ajateltu kirjasto on myöskin nyt kuluneen vuoden aikana tullut toteutetuksi. Samomalehdissä julkaisemillaan kehoituksilla pyysi asetettu kirjastokomitea, herrat D. F. Hirn, J. Hirn ja J. Sundberg sekä neitit Elma Eklund ja Maria Sihvola, yleisöä suosiollisesti avustamaan suunnitelman toteuttamista lahjoittamalla kirjoja kirjastoon, ja vastaukseksi tähän pyyntöön saapui koko joukko arvokkaita kirjoja, aikakauslehtiä ja kuvateoksia sekä raha-apuja. Kirjastossa on nykyään lähes 200 ruotsalaista ja noin 80 suomalaista nidosta, ja tullaan sitä vähitellen yhdistyksen varojen mukaan laajentamaan ja täydentämään, varsinkin suomalaista osastoa, koska enemmistöllä yhdistyksen jäsenistä suomi on äidinkielenä. Kirjastokysymyksen onnellisesta ratkaisusta on yhdistys suuressa kiitollisuuden velassa yhdelle jäsenistään, herra John Sundbergille, joka vaivojaan säästämättä on tehnyt kaikki voitavansa kirjaston aikaansaamiseksi.

Tänä vuonna on myöskin perustettu ompeluseura yhdistyksen naisjäsenten keskuudessa. He kokoontuvat joka keskiviikkoilta valmistamaan hyödyllisiä esineitä, jotka myydään aijotuissa myyjäisissä oman kodin hyväksi.

Yhdistyksen miespuolisten jäsenten keskuudessa on taas muodostettu voimisteluklubi. Se kokoontuu keskiviikkoiltana herra Aug. Nymanin (kuurom.) johdolla virkistyttämään itseään voimisteluliikkeillä. Kaikki ovat hyvin huvitettuja näistä voimisteluilloista, jotka ovat terveellisenä virkistyksenä istumatyön jälkeen, jota useimmat tekevät.

Yhdistyksen puheenjohtajana on toiminut yliopp. neiti Elma Eklund ja varapuheenjohtajana herra Hjalmar Vestling (kuuromyk.). Paitsi näitä ovat johtokuntaan kuuluneet seuraavat jäsenet: leskirouva Elise Eklund (kuurom.), toimittaja Julius Hirn, aistivialliskoulujen tarkastaja Valter Forsius, yliopp. Runar Eklund ja herra Aug. Nyman (kuurom.).

Suuren tappion on yhdistys kärsinyt siinä että sen pidetty puheenjohtaja, toimittaja Julius Hirn, joka yhdistyksen perustamisesta v. 1895 lähtien on hoitanut puheenjohtajan vastuunalaista tehtävää, tänä vuonna on siitä vetääntynyt pois. Vain vastenmielisesti suostui yhdistys herra Hirnin anomukseen päästä vapaaksi puheenjohtajan toimesta. Jäsenet tiesivät liian hyvin sen työn, jonka toimittaja Hirn oli tehnyt yhdistyksen hyväksi, ollakseen paikalla valmiit myöntymään hänen eroonsa ja vaikea heistä oli ajatella toista henkilöä sillä paikalla, jota herra Hirn niin monta vuotta yleiseksi tyydytykseksi oli hoitanut. Ansio yhdistyksen perustamisesta tulee etusijassa toimittaja Hirnille. Ajatus oli tosin lähtösin kuuromykkä kuvanveistäjä Alb. Tallroth vainajasta, mutta varmaa on, että yhdistystä ei olisi voitu saada aikaan, ellei herra Hirn olisi tullut kuuromykille avuk-

si. Sanomalehdissä jnlkaisemillaan kirjoituksilla on herra Hirn suuresti edistänyt kuuromykkäin asian tunnetuksi tekemistä laajoissa piireissä.

Oppikurssit ovat nyt kuluneenakin vuonna olleet järjestettyinä sunnuntai-iltapäiviksi klo 4—6. Opetusta on annettu äidinkielessä ja laskennossa. Kuten ennenkin ovat oppilaat äidinkielensä perusteella olleet jaettuina kahteen osastoon. Opettajina ovat toimineet:

a) suomalaisella osastolla neiti Adi Hallikainen,

b) ruotsalaisella osastolla neiti Elma Eklund.

Oppilaita oli kevätlukukaudella kaikkiaan 15 ja syyslukukaudella 14.

Herra F. Hirnin perustama lastentarha sellaisia kuuromykkälapsia varten, jotka eivät vielä ole saavuttaneet säädettyä kouluikää, oli toimessa kevätlukukaudella ja siinä kävi 5 oppilasta. Syyslukukaudella ei lastentarha ollut auki.

Oppikurssiensa ylläpitämistä varten sai Helsingin kuuromykkäinyhdistys kuluneenakin vuonna Helsingin kaupungin Valtuuston käytettävinä olevista Helsingin anniskeluyhtiön voittovaroista 500 mkan suuruisen määrärahan. Näiden varojen käyttäminen näkyy alla olevasta

Tilistä.

Vastaava:

An. Kaupungin valtuustolta	500: —.
Yhteensä Smk.	500: —.

Vastattavaa:

Per. Kouluhuoneuston vuokra	155: —.
„ Palkkiota 108 opetustunnista á 2 mk.	216: —.
„ Kirjastoon	95: —.
„ Erinäisiä menoja	34: —.
Yhteensä Smk.	500: —.

Jäsenluku on nykyään 66, joista 54 kuuromykkää. Vuoden kuluessa on 10 jäsentä eronnut ja 12 uutta otettu yhdistykseen.

Yhdistyksen johtokunta on kokoontunut 6 kertaa.

Helsingissä tammikuussa 1903.

Johtokunnan puolesta:

Elma Eklund.

Neiti Bovallius'ten koulu ja koti kuuromykille naisille.

Kolme kilometriä etelään päin Pieksämäen kirkolta, on yleisen maantien varrella, joka kulkee Mikkelistä Kuopioon, Nikkarilan tila. Monta vuotta asui täällä kaksi sisarta, Sofia ja Angelique Bovallius. Heidän sukunsa oli kotoisin Ruotsista ja siellä oli heillä myös läheisiä sukulaisia. Jo 50 vuotta sitten matkustivat sisaret tervehtimään ystäviään Pohjanlahden toiselle puolelle. Tällä matkalla kävivät he myös Tukholmanl ähellä olevassa Manillan kuuromykkäin koulussa. Täällä oppivat he ymmärtämään että

myöskin kuuromykistä voidaan kasvattaa kunnollisia ja hyödyllisiä ihmisiä. Täällä heräsi heidän rakkautensa Suomen kuuromykkiin. Kun he palasivat takasin kotimaahansa tahtoivat he tehdä jotakin voidakseen lieventää onnettomien kuurojen ja mykkien kohtaloa. Heidän kohtalonsa oli kyllä surullinen. Silloin ei meillä löytynyt ainoatakaan kuuromykkäinkoulua. Kuuromykät, jotka asuivat hajallaan maassamme, saivat elää saamatta tietoja Jumalasta ja vapahduksesta Jeesuksen kautta. Neiti Bovallius'et päättivät silloin ruveta tekemään työtä kuuromykkäin hyväksi. Mutta millä tavalla he voisivat ruveta tähän työhön. Itse eivät he taitaneet opettaa. Rahoja, joilla olisivat voineet hankkia opettajia, ei heillä ollut. He ajattelivat sananlaskua »monesta pienestä purosta syntyy iso joki». He rupesivat kokoomaan rahoja voidakseen perustaa kouluja kuuromykille ja siten antaakseen heille tietoja. Alussa kävi tämä rahojen kokoominen hitaasti. Mutta vähitellen kasvoi summa, jonka he ahkeruutensa ja kieltäymisien kautta olivat saaneet kokoon. Ja eräänä päivänä he luulivat, että heillä jo oli niin paljon rahaa, että he voisivat saada koulun avatuksi rakkaalla kotipaikallaan Pieksänmäellä. He tarjosivat valtiolle Nikkarilan maatilan ja kaikki mitä he omistivat sillä ehdolla, että valtio perustaisi sinne kuuromykkäin koulun. Mutta sillä aikaa kun neiti Bovalliuset tekivät työtä ja vanhenivat, oli maailmassa paljon muuttunut toisenlaiseksi. Nyt jo löytyi Suomessa monta kuuromykkäin koulua, eikä hallitus tahtonut perustaa uusia kouluja, joita vielä tarvittiin, maaseudulle. Valtio ei sentähden ottanut

vastaan heidän lahjaansa. Neiti Bovalliusten ystävät kehoittivat silloin heitä antamaan rahansa sokeille ja muille onnettomille, joita löytyi maassamme. Onneksi Suomen kuuromykille eivät he totelleet ystäviensä neuvoja. He päättivät sen sijaan, että heidän omaisuudensa heidän kuolemansa jälkeen käytettäisiin työkoulun perustamiseksi kuuromykille tytöille, jotka ovat koulunsa lopettaneet ja jotka tahtoisivat tulla kunnollisiksi palvelijoiksi maalla. Tämä koulu avattaisiin heidän kuolemansa jälkeen heidän kotiseudullaan Pieksänmäellä. Testamentissaan he määräsivät, minkälaiseksi koulu järjestettäisiin.

Nyt ovat molemmat sisaret kuolleet ja työ koulun rakentamiseksi ja järjestämiseksi on alulla. Tänä talvena lasketaan perustus ja tehdään kivijalka uudelle koulurakennukselle. Tulevana kesänä rakennetaan talo. 1 päivänä marraskuuta v. 1904 joutuu koulu valmiiksi ottamaan vastaan uusia kuuromykkänaisia, jossa he saavat oppia kaikkia toimia, joita kunnollisen ja ripeän palvelijan täytyy taitaa tehdä. Kutomahuoneessa oppivat he kehräämään ja kutomaan, keittiössä leipomaan, valmistamaan kaljaa ja ruokaa, meijerissä valmistamaan voita ja juustoa, navetassa lypsämään ja hoitamaan lehmiä ja vasikoita, pelloilla ja niityillä leikkaamaan ruista ja haravoimaan heiniä, puutarhassa istuttamaan kaalia ja hoitamaan kukkia. Talvi-iltoina kokoontuvat he koulusaliin lampun ympärille puhumaan, lukemaan ja kirjoittamaan, etteivät unohtaisi niitä tietoja, joita ovat ennen koulussa saaneet. Kun he sitten ovat olleet oppimassa kaksi vuotta, koettaa koulu saada heille

hyviä paikkoja kunnollisten maanviljelijäin perheissä. Ja heidän luonaan pitää työkoulun vanhojen oppilasten hyvällä käytöksellään ja ahkeruudellaan ja tunnollisuudellaan työssään saattaa kunniaa maalleen ja koululleen ja ansaita itselleen rehellisesti ja tarpeeksi leipänsä. Niiden oppilasten sijaan, jotka työkoulun ympäri maata lähettää, otetaan ja opetetaan uusia.

Mutta Bovalliusen sisaret eivät ole unhottaneet senlaisiakaan kuuromykkänaisia, jotka eivät voi palvelijoina itseään elättää. Jos koulun varat riittävät, rakennetaan kuuromykkätytöille koti koulun läheisyyteen. Täällä saavat ne kuuromykät, joilla ei ole ystäviä eikä sukulaisia ystävällisen ja hyvän kodin kuolemaansa saakka.

Suuren ja arvokkaan lahjan ovat kuuuromykät naiset saaneet näiltä kahdelta vanhalta sisarukselta Nikkarilassa. Kiitollisuuttaan tästä lahjasta voivat he parhaiten osoittaa tekemällä uskollisesti ja ahkerasti työtä tässä kodissa, vanhempainsa ja sukulaistensa luona ja palveluksessaan isäntiensä ja emäntiensä luona.

Kun työkoulu Nikkarilassa kerran on valmis, ja sen ensimmäiset oppilaat istuvat siellä työnsä ääressä, pitää meidän, jotka luemme tätä lehteä, ajatuksissamme matkustaa työkouluun oppiaksemme tuntemaan, miten kaikki siellä on järjestetty ja kuinka ne kuuromykät, joilla on ollut onni päästä oppilaiksi tähän kouluun, viihtyvät kodissa, jonka moni vuotinen rakkaus ja ahkerat kädet ovat rakentaneet Suomen kuuromykille naisille.

W. F.

Kirje.

Rakkaat entiset oppilaani!

Melkein jokainen teistä on minulle kirjoittanut kirjeitä, muutamat ovat jo kirjoittaneet kaksikin kirjettä minulle sen jälkeen kuin lopetitte koulunne täällä Mikkelissä. Kaikista kirjeistänne minä kiitän paljon teitä. Minusta on hyvin hauskaa kun saan kirjeitä teiltä, sillä niistä minä näen, että vielä muistatte minua. Ainoat, jotka eivät ole minulle kirjoittaneet, ovat Eenokki Pyttylä, Jussi ja Eetu. Eenokilla taitaa olla paljon työtä, kun hänellä on nyt oma talo, peltoja, niittyjä ja minä luulen että hänellä on porojakin, joilla hän ajaa Tervolassa. Kirjoita nyt sinäkin Eenokki joskus minulle kirjeen.

Nyt kerron teille vähän uutta Mikkelin kuuromykkäin koulusta.

Viime kesänä mestari Oila laudoitti kaikki rakennukset täällä koululla, jonka jälkeen ne maalattiin kaikki harmaan ruskeiksi. Sisältä huoneet myös osaksi laudoitettiin ja osaksi paperoitiin, jonka jälkeen seinät maalattiin vaalean vihreiksi. Huoneet ovat nyt valoisat ja hauskan näköiset sisältä. Te muistatte kaikki koulun kaivon, joka on keskellä pihaa ja, joka usein särkyi lauvantaina, kun oppilaat olivat kylpemässä. Silloin pojat vihastuivat ja sanoivat »kaivo on huono». Viime kesänä laitettiin kaivoon uusi, hyvä pumppu, jota on helppo pyörittää. Kaivosta laitettiin myös vesijohto saunaan ja pesutupaan, niin että vesi juoksee torvea myöten suoraan saunaan ja pesutupaan, kun pyöritetään. Myöskin rakennettiin koulun pihalle aittarakennuksen viereen sikolätti. Se on hyvin hauska rakennus, ja porsailla on siinä eri ruokahuone ja makuuhuone samalla tavalla kuin ensimäisen luokan oppilailla, jotka asuvat asumalaitoksessa. Mukavaa niiden on siellä maata ja syödä.

Täällä koulussa on nyt 87 oppilasta. Ensimmäisellä luokalla on 16 uutta oppilasta, 9 poikaa ja 7 tyttöä. Yksi pojista on yhtä pitkä kuin Toimi, toinen pojista on hyvin pieni, yhtä iso kuin Harry. Pojan nimi on Jaakko. Hän on kotoisin Sortavalasta. Kaikki he ovat ahkeria, iloisia ja tottelevaisia. He taitavat jo kuva-arkit ja kuka, mikä ja mitä tekee.

Minun lapseni, Harry ja Katri muistavat usein teitä. Usein he katsovat meidän luokan valokuvaa ja kysyvät missä te nyt olette ja mitä te teette. Harry on alkanut lukea, minä ja Anna rouva olemme vähän opettaneet häntä. Katri tuntee myös jo kaikki kirjaimet. Molemmat he jo viittaavat sormillansa oppilasten kanssa.

Kaikki entiset opettajattaret ja opettajat ovat vielä meidän koulussamme. Kaikki he ovat olleet terveinä. Oppilaat ovat myöskin olleet terveinä, joulun jälkeen oli kumminkin neljällä I luokan oppilaalla tuhkarokko. Laskijaistiistaina oli meillä Myrkkylammella hiihtokilpailu. Silloin kaikki oppilaat, pojat ja tytöt hiihtivät kilpaa. Sitten me menimme koululle jakamaan palkintoja ja juomaan kahvia ja syömään laskijaispullia.

Jonakin sunnun aina toukokuussa pääsevät 7 luokan oppilaat Herran ehtoolliselle. Jos joku teistä silloin tahtoisi tulla Mikkeliin Herran ehtoolliselle ja katsomaan kun pastori Nyberg saarnaa, niin kirjoittakaa minulle huhtikuussa. Kirjoittakaa, miltä asemalta te lähdette tänne, niin minä koetan pyytää teille vapalippuja rautatiellä. Olisi hauskaa taas nähdä teitä ja puhua kanssanne. Minä luulen kyllä, että Naima neiti ottaa teidät pariksi päiväksi asumalaitokseen.

Nyt lopetan kirjeeni. Minä luulen, että te kaikki olette eläneet siististi ja rehellisesti ja olette olleet tottelevaiset vanhemmillenne. Muistakaa aina mitä teille opetettiin koulussa, lukekaa ahkerasti Jumalan

sanaa. Lukekaa myös ahkerasti sanomalehtiä. Jumala suojelkoon teitä. Monet terveiset Anna rouvalta, Harrylta ja Katrilta.

Vanha opettajanne

I. Savolainen.

Mikkelissä 20. 3. 1903.

Kirjeitä kuuromykiltä.

Jyväskylässä $^{16}/_{1}$ 03.

Sydämestäni toivotan teille onnea tällä uudella vuodella! Jumala yhä luokoon meihin uusi puhdas sydän ja auttakoon meitä edelleen, sekä suokoon jokapäiväistä leipäämme! Koettakaamme mekin tällä uudella vuodella parantaa itseämme niin, että saisimme nähdä, millainen tämä uusi vuosi mahtaa olla! Se vuosi, joka on mennyt, on ollut jotenkin ikävä vuosi. Sepä on suuren vanhurskaan Jumalan uhkaus meidän synteimme tähden. Me olemme käyttäneet Hänen lepojansa väärin ja vielä olleet kiittämättömät. Koettakaamme nyt muuttaa elämäämme niin ettei pyhä Jumala jo ottaisi pois kaikki lahjansa ja rukoilkaamme Häneltä voimaa kiusausta vastaan, joka on aina syynä Hänen lahjojensa väärin käyttämiseen! — Rupeen nyt kertomaan omasta itsestäni, että olen ollut terve ja voinat hyvin ja minulla oli niin hauska joulu rakkaassa kotipitäjässäni Pornaisissa. Siellä minä valmistin tuon hyväntahtoisen kirkkoherra Paavo Pitkäsen avulla kuuromykille jumalanpalveluksen. Jumalanpalvelus oli pappilassa joulu- ja Uudenvuodenpäivänä. Toivon, että monet etevimmät kuuromykät tekisivät kirkkoherransa avulla samoin kuin

minä tein. Jumalanpalvelus kyllä saadaan kuuromykille maaseurakunnissakin, vaan opettajaa eli saarnaaja ei saada. Se, joka siellä Pornaisissa puhui kuuromykille, olin minä allekirjoittanut. Minä olen hakenut siitä seurakunnasta kuuromykille saarnaajan, mutta en ole tällä kerralla ennättänyt löytää. Koetan, jos voisin tämän lehden kautta puhua sen kuuromykkäin saarnaja neidin kanssa, joka kävi viime syksykesällä Pornaisissa ja pyysi siellä olevista kuuromykistä luettelon ja kirkkoherra P. Pitkänen heti sen hänelle lähetti, että hän tulisi sinne Pornaisiin saarnaamaan kuuromykille, sillä sama kirkkoherra P. Pitkänen on heti valmis sydämmestänsä suostumaan. Niin hän itse lausuikin, kun minä kysyin. Se saarnaaja neiti lupasikin heti tuon pyytämänsä luettelon saatuaan tulla Pornaisiin kirkossa saarnaamaan, vaan ei sanonut milloin hän tulee. Kirkkoherra ja minä luulemme, että hän tulee kesällä. Ja kun hän tulee, niin kysyn, jos saarnaaja mielistyisi paremmin saarnaamaan kansakoululla. Tämän saarna paikan olen minä päättänyt antaa ja se on minun mielestäni paras, vaan jos ei ole saarnaajan mielestä, niin olkoon sitten kirkko hänen saarna paikkansa. Pyydän että saarnaaja vastaisi toisessa lehdessä.

Terveisiä paljon lopuksi kaikille tämän lehden lukijoille.

Kunnioituksella
Elin Wigelius.

Kuuro Pietari.

Eräs lähetyssaarnaaja Indiassa kertoo: »Eräänä päivänä tuli Pietari minun luokseni ja kysyi minulta jotakin, jota en oikein ymmärtänyt. Minä annoin

hänelle sentähden paperia ja kynän ja hän kirjoitti: »Milloin pitää käydä Herran ehtoollisella?» Minä osoitin hänelle almanakasta pyhäpäivää. Silloin pyysi hän Raamattua ja haki 42 psalmin ja osoitti värsyä: »Niinkuin peura himoitsee tuoretta vettä, niin minun sieluni himoitsee sinua Jumala.» Iloisena tästä hänen sydämmellisestä rakkaudestaan Jumalaan, ojensin hänelle käteni ja kyyneleet nousivat meidän molempain silmiin. Sitten haki hän Raamatusta vielä monta kohtaa, jossa puhuttiin Herran ehtoollisesta, niin että minun täytyi ihmetellä hänen suurta raamatuntaitoansa. Ilman opetusta ainoastaan lukemalla Raamattua oli tästä kuurosta Pietarista tullut Jumalaa rakastava, ahkera ja uskollinen palvelija. Hän käy aina Jumalanpalveluksissa, vaikk'ei hän voi kuulla siitä sanaakaan. Mutta hän pyytää jonkun näyttämään itselleen tekstin ja sitten lukee hän sen ja miettii sen sisältöä jumalanpalveluksen aikana. Jumalan armo oli tässä voimallinen, sillä se avasi ihmisen hengelliset korvat, vaikka luonnolliset korvat olivat kuurot.

Pieniä tietoja.

— **Oulun kuuromyk. koulu.** Senaatti on vahvistanut Oulun kuuromykkän koulun ensi lukuvuoden menosäännön, joka on 50,635 markkaa.

— **Kouluylihallitus** on ehdoittanut apurahoja ulkomaan matkaa varten Turun kuuromyk. koulun opettajalle A. Jukolalle 700 mrk. Helsingin sokeainkoulun opettajalle A. Helinille 700 ja Mikkelin kuuromyk. koulun johtajalle A. I. Savolaiselle 600 mrk.

— **Helsingin kuuromyk. yhdistyksellä** oli vuosikokous maaliskuun 22 p. Puheenjohtajana oli ylioppilas Elma Eklund. Puheenjohtajaksi valittiin uudelleen neiti Eklnnd, varapuheenjohtajaksi herra Hj. Vestling, sekä muiksi jäseniksi johtokuntaan tarkastaja V. Forsius, toimittaja J. Hirn, herrat J. Sundberg ja O. Hatt sekä neiti M. Sihvola.

— **Hiihtokilpailu** pidettiin Mikkelin kuuromyk. koulun oppilaille laskiais tiistaina. Hiihtettävä matka oli isommilla pojilla 2 kilometrin pituinen; pienemmillä pojilla ja isommilla tytöillä 1 kilometrin pituinen. Pienimmät pojat ja tytöt hiihtivät 200 metrin matkan. Paraimmille hiihtäjille jaettiin koululla palkinnoksi pienempiä esineitä, kuten sahanteriä, veitsiä, esiliinakankaita, värilootia, y. m.

— **Kirjeenvaihtoa.** *J. Pykäläinen,* kirjeenne on liian pitkä emmekä muutenkaan katso tarpeelliseksi painattaa sitä. *Eräs kuuromyk. lehden ystävä*: kaikki lähettämänne kirjoitukset eivät sovi lehteen. *Amanda Välilä:* Kirjeenne ei sovi lehteen. *Lyydia Piilonen:* Kirjeenne ei myöskään sovi lehteen. *Hulda Hakala:* Kirjeenne koetamme sovittaa ensi numeroon samoin kirjoituksenne «Raittiudesta« jos vaan sopii siihen. *M. Sihvola, Berh. Nyberg* ja *N. Söyring;* tilausrahanne ovat saapuneet. — *Anni Liukkonen:* Teidän kirjeenne ei myöskään sovi lehteen. *Eva Vepsäläinen:* Pitkä kirjeenne täytyy meidän tilan puutteen tähden jättää painattamatta. *N. Helsingius:* Lähettämiänne kirjoituksia painatamme lehden ensi ja seuraaviin numeroihin. Ylipainokset kyllä niistä toimitamme. *Liisu Mäntylä* ja *Fanny Seppänen:* Kirjeenne olivat ladottavina tähän numeroon vaan eivät sopineet.

Kihloissa:

Anni Liukkonen

ja

Wilho Haapala.

Keuru. Kokemäki.

Sisältö: Tuhlaaja poika. — Kertomus Helsingin kuuromyk. yhdistyksen toiminnasta työvuonna 1902. — Neiti Bovalliust'en koulu ja koti kuuromykille naisille. — Kirje. — Kirjeitä kuuromykiltä, I. — Kuuro Pietari. — Pieniä tietoja. — Ilmoitus.

Mikkelissä, O. B. Blomfeltin kirjapainossa 1903.